

© Kathie Danneels

Naam sessie	statement
Naam spreker(s)	Hans De Witte – klein Verhaal
<p>De insteek van de sessie = korte beschrijving van waar het in deze sessie over gaat en/of beschrijving van de praktijk(organisatie)</p>	
<p>Hans De Witte maakt een statement over de voorwaarden om echt en gelijkwaardig participatief te werken met ‘doelgroepen’: ‘kennis en inzicht hebben in ons eigen referentiekader als voorwaarde om tot participatief werk te komen’.</p>	
<p>Wat blijft hangen? = enkele quotes, tips of statements die tijdens deze sessie naar boven kwamen</p>	
<p>Het huishoudelijk reglement van kleinVerhaal omschrijft hoe belangrijk het is dat elke medewerker zich bewust is van het eigen referentiekader. Dit lijkt misschien wel evident en een detail maar ik zag vanuit deze hoek een insteek om het te hebben over voorwaarden van waaruit echte participatie kan ontstaan.</p> <p>Volgens de Litouwse-Franse filosoof Emmanuel Levinas (1906 – 1998) zijn we te ver doorgeslagen in de van Griekenland geërfde denkwijze. De mens wil alles het liefst totaliseren en begrijpen, om het zich zo eigen te maken. We hebben altijd geprobeerd ons de hele wereld toe te eigenen. Dit geldt niet alleen voor fenomenen maar evenzeer voor de mensen rondom ons. Doordat we mensen tot fenomenen maken en bij voorbaat in een hokje plaatsen, doen we onrecht aan hun individualiteit. Voor ons zijn ze niet zichzelf, maar hetgeen wij denken dat ze zijn. Het probleem is dat het ‘ik’, als</p>	

vertrekpunt wordt genomen. Doordat het denken zo vastzit in de ratio van het 'ik', wordt dat allesoverheersend: 'mijn' mening, 'mijn' ruimte, 'mijn' belangen. Als we te veel met het 'ik' bezig zijn, is het verschil zo groot als wij met elkaar in gesprek gaan, waardoor er geen gemeenschappelijke basis meer is en wordt het onmogelijk om een connectie te maken. Hoe groter het verschil, hoe onmogelijker het wordt om die verbinding te leggen. Om het 'ik' te neutraliseren, al is het tijdelijk, moet je de ruimte leegmaken van zowel het ik, als het 'oordeel' van het ik. De tussenruimte die vrij is van oordeel, is vervolgens open voor de ander om zich te presenteren. Zo kan de ander het verhaal van de ander vertellen.

Bij participatief werken worden doelgroepen vaak als 'kwetsbaar' omschreven. Wij 'bepalen' met deze term meteen al 'wie zij zijn', 'war ze voor staan', we maken 'hen' onvoorstelbaar. We vertrekken met een geprofessionaliseerde 'observatie' waarop wij dan op grond van onze voorkennis van 'probleem-beelden' een diagnose kunnen stellen, met het oog op een prognose en in te stellen behandeling of oplossing. Nog voor we een dialoog opstarten kunnen we onze reacties en handelingswijze al afstemmen. Als we het hebben over 'kwetsbare' groepen dan vertelt dit vooral erg veel over hoe we onszelf positioneren. Je kunt het maar over de andere als kwetsbaar hebben als je jezelf in een superieure positie plaatst en er zeker van bent dat deze niet in het gedrang komt door die andere. Vanuit die hoek heeft participatie absoluut geen zin want want dan is het niks anders dan een deelsysteem en dus een afspiegeling van onze samenleving en per definitie verbonden met de talloze uitgekende systemen en machtsstructuren die ongelijkheid bevestigen, cultiveren en bij voorkeur in stand houden. En dan bereiken we precies het omgekeerde van wat we voor ogen hadden met participatie, namelijk empowerment, power to the people!